

De invasie uit de ruimte

Auteur: Steven Millhauser

Vertaling: Jorrit Bosma

Al die tijd waren we erop voorbereid, we wisten precies wat we moesten doen, want hadden we het niet al zo vaak gezien? – de goede stadsmensen die doorgaan met hun beslommeringen, de abrupt onderbroken tv-programma's, de omhoogkijkende gezichten in de massa, het kleine meisje dat omhoog wijst, de openvallende monden, de keffende hond, het gestremde verkeer, de boodschappentas die op de stoep valt, en daar, in de hemel, naderend... En toen het dus eindelijk gebeurde – want het moest wel gebeuren, we wisten allemaal dat het slechts een kwestie van tijd was – toen voelden we te midden van onze nieuwsgierigheid en gruwel een soort kalmte, de kalmte van vertrouwdheid, we wisten wat er op zo'n moment van ons verwacht werd. De primeur was er dan 's ochtends iets na tien. De tv-presentatoren keken precies zoals verwacht: hun gezichten dringend, hun haren netjes, hun schouders gespannen, ze vervulden ons met angst maar verzekerden ons ook dat alles onder controle was, want ook zij waren hierop voorbereid, in zekere zin hadden ze hierop gewacht, ze blikten nu al terug op zichzelf tijdens hun glorieuze moment. De ontdekking was onweerlegbaar, maar tegelijkertijd niet overtuigend: iets van daarbuiten was waargenomen, het leek onze atmosfeer met grote snelheid te naderen, het Pentagon hield de situatie nauwlettend in de gaten. We kregen het dringende verzoek kalm te blijven, niet naar buiten te gaan en nadere instructies af te wachten. Sommigen van ons verlieten meteen het werk en haastten zich naar onze families, anderen bleven dichtbij de tv, de radio, de computer, we praatten allemaal in onze mobieltjes. Door onze ramen zagen we mensen voor hun ramen staan, omhoog kijkend naar de hemel. De hele ochtend volgden we het nieuws verwoed, als kinderen die in het donker naar een onweersbui luisterden. Wat het daarbuiten nu was wist men nog niet, wetenschappers waren nog niet in staat geweest de aard ervan vast te stellen, voorzichtigheid was geboden maar er was geen reden tot paniek, het was onze taak om het nieuws te volgen, vol te houden en verdere ontwikkelingen af te wachten. En

hoewel we ongerust waren en nerveuze rillingen als muisjes over onze ruggen trippelden, wilden we toch zien wat het nu was, we wilden er zijn, omdat het tenslotte naar *ons* toekwam, het was aan ons om te aanschouwen, alsof wij door hen uitverkoren waren, daarbuiten aan de andere kant van de hemel. Want er werd al gezegd dat onze stad de waarschijnlijke landingsplaats zou zijn en de tv-ploegen druppelden al binnen. We vroegen ons af waar het zou landen: tussen de eendenvijver en de wipkippen in het plantsoen, of diep in de bossen aan de noordkant van de stad, of misschien in het weiland achter het winkelcentrum, waar net een nieuwe opgraving was gestart, of misschien zou het wel over het oude warenhuis aan de Hoofdstraat heen zweven om neer te storten op de appartementen op de eerste verdieping boven Mangione's Pizzeria en Café, glas en steen verbrijzelend, misschien zou het wel landen op de snelweg en zouden we tientonniers over de kop zien slaan, grote brokken wegdek zouden in scherpe hoeken oprijzen en auto na auto zou tegen de vangrail klappen en de berm inrollen.

Iets verscheen aan de hemel kort voor één uur 's middags. Velen van ons waren nog aan het lunchen, anderen waren al buiten en bleven stokstil staan op de straten en de stoepen, omhoog starend. Er klonk geschreeuw en gegil, armen in de lucht, een wild gebaren, gewijs. En het was echt zo, iets schitterde daarboven in de hemel, iets blikkende in de blauwe zomerlucht – we zagen het duidelijk, wat het ook was. Secretaresses in kantoren haastten zich naar de ramen, winkeliers verlieten hun kassa's en spoedden zich naar buiten, wegwerkers met oranje helmen keken op van het asfalt en schermden hun ogen af. Hoe lang zou het geduurd hebben – die verre gloed, die fonkelende vlek – iets van drie of vier minuten. Toen begon het groter te groeien totdat het zo groot was als een dubbeltje, een kwartje. Plotseling leek de hele hemel vol goudstippen. Toen sloeg het op ons neer als fijne pollen, als geel stof. Het lag op onze daken, het verstrooide op onze stoepen, het bedekte onze mouwen en onze auto's. We wisten niet wat we ervan moesten denken.

Het bleef maar naar beneden komen, dat gele stof, bijna dertien minuten lang. Al die

tijd konden we de hemel niet zien. Toen was het voorbij. De zon scheen, de lucht was blauw. Tijdens de wolkbreuk werden we gewaarschuwd om binnen te blijven, om voorzichtig te zijn, om aanraking met dat goedje uit de ruimte te voorkomen, maar het was zo snel gegaan dat de meesten van ons onder de gele strepen zaten, op onze kleren en in ons haar. Niet lang na de waarschuwingen hoorden we voorzichtige geruststellingen: de eerste testen leverden niets giftigs op, hoewel de aard van het gele stof onbekend bleef. Dieren die het verorberd hadden vertoonden geen symptomen. Ons werd op het hart gedrukt om uit de buurt te blijven en verdere testresultaten af te wachten. Ondertussen lag het op onze gazons en stoepen en opritten, het bedekte onze esdoorns en telefoonpalen. Het deed ons denken aan ontwaken op de ochtend van de eerste sneeuw. Vanaf onze veranda's keken we naar de driewielige sneeuwschuivers, die langzaam door onze straten bewogen en het wegdroegen in grote vultrechters. We besproeiden ons gras, onze stoepen, onze verandameubels. We keken omhoog naar de hemel, we wachtten op meer nieuws – we hoorden al berichten dat het stof bestond uit eencellige organismen – en door dat alles heen voelden we onze teleurstelling aanzwellen.

We wilden eigenlijk, we wilden – o, wie weet waar we naar zochten? We wilden bloed, verbrijzelde botten, gehuil van pijn. We wilden gebouwen die instortten en straten bedolven, auto's die in vlammen opgingen. We wilden monsterlijke versies van onszelf met opgeblazen hoofden op stakige nekken, genadeloos glanzende robots gewapend met dodelijke lasers. We wilden edele heersers van het heelal met vriendelijke zachte ogen, die een nieuw glorieus tijdperk zouden inleiden. We wilden doodsangst en extase – alles behalve dit gele stof. Was het zelfs wel een invasie? Later die middag leerden we dat alle wetenschappers het erover eens waren: het stof was een levend wezen. Monsters vlogen naar Boston, Chigago, Washington D.C. De eencellige organismen leken ongevaarlijk, hoewel ze ons aanraadden niets aan te raken, de ramen dicht te houden, onze handen te wassen. De cellen planten zich voort door binaire deling. Vermenigvuldigen leek het enige te zijn wat ze deden.

's Ochtends werden we wakker in een wereld bedekt met geel stof. Het lag bovenop onze hekken, op de dwarsbalken van telefoonpalen. Op de gele straten kon je zwarte bandensporen zien. Vogels die hun verenkleed uitschudden sproeiden geel poeier in het rond. De straatvegers kwamen weer, de tuinslangen besproeiden de opritten en gazons, ze zorgden voor een gele mist en ontsluijden het zwart en het groen. Binnen een uur leken de opritten en gazons op gele velden. Rijen van geel volgden de kabels en telefoonlijnen.

De eencellige micro-organismen zijn volgens het nieuws staafvormig en ze zouden zich voeden door fotosynthese. Een enkele cel, geplaatst in een helverlichte reageerbuis, deelt zich met zo'n snelheid dat de buis zich vult binnen veertig minuten. Een kamer onder sterk licht vult zich binnen zes uur volledig. De organismen zijn niet makkelijk onder te brengen in onze classificatieschema's, hoewel ze in sommige opzichten op blauwgroene algen lijken. Er is geen bewijs dat ze schadelijk zijn voor mens of dier.

We zijn binnengevallen door niets, door leegte, door bezielde stof. De invaller lijkt geen eigenschappen te hebben, behalve de vaardigheid van vliegensvlugge vermenigvuldiging. Het haat ons niet. Het is niet uit op onze vernietiging, onze onderwerping en vernedering. Noch wenst het ons te beschermen tegen gevaar, ons te redden of ons in te wijden in het geheim van het eeuwige leven. Wat het wel wil doen is zich vermenigvuldigen. Het kan zijn dat we een manier vinden om de verspreiding van deze primitieve indringer te beperken of om het geheel uit te roeien; het is ook mogelijk dat we zullen falen en dat onze stad geleidelijk aan verdwijnt onder een dodelijke opeenhoping. Terwijl we de berichten van dag tot dag volgen, bekruipt ons het gevoel dat we iets anders hadden verdiend, iets brutalers, iets grootsers, iets spannenders, iets stekeligs of vurigs of vinnigs, iets wat een openbaring of een lot had kunnen voorstellen. We stellen ons voor dat we het gekantelde ruimteschip omringen, wachtend tot de deur opengaat. We fantaseren dat we onze kinderen beschermen, de tentakels afhakkend die door de ingeramde ruiten naar binnen kronkelen. In plaats

daarvan vegen we onze opritten, sproeien we onze veranda's en kloppen we onze schoenen en sneakers uit. De indringer is onze huizen binnengegaan. Ondanks onze gesloten luxaflex en gordijnen ligt het in dikke lagen op onze bijzettafels en vensterbanken. Het ligt op de bovenkant van onze flatscreens en op de randen van onze dvd's in de kast. We zien door onze ramen dat het gele stof alles bedekt en zachte glooiingen vormt. We zien het haast langzaam rijzen, als brood. Hier en daar weerkaatst het zonlicht en herinnert het ons even aan korenvelden.

Het is eigenlijk best vredig, op zijn eigen manier.

The Invasion from Outer Space – Steven Millhauser

Bron: The New Yorker, editie 9 februari 2009

From the beginning we were prepared, we knew just what to do, for hadn't we seen it all a hundred times?—the good people of the town going about their business, the suddenly interrupted TV programs, the faces in the crowd looking up, the little girl pointing in the air, the mouths opening, the dog yapping, the traffic stopped, the shopping bag falling to the sidewalk, and there, in the sky, coming closer . . . And so, when it finally happened, because it was bound to happen, we all knew it was only a matter of time, we felt, in the midst of our curiosity and terror, a certain calm, the calm of familiarity, we knew what was expected of us, at such a moment. The story broke a little after ten in the morning. The TV anchors looked exactly the way we knew they'd look, their faces urgent, their hair neat, their shoulders tense, they were filling us with alarm but also assuring us that everything was under control, for they, too, had been prepared for this, in a sense had been waiting for it, already they were looking back at themselves during their great moment. The sighting was indisputable but, at the same time, inconclusive: something from out there had been detected, it appeared to be approaching our atmosphere at great speed, the Pentagon was monitoring the situation closely. We were urged to remain calm, to stay inside, to await further instructions. Some of us left work immediately and hurried home to our families, others stayed close to the TV, the radio, the computer, we were all talking into our cells. Through our windows we could see people at their windows, looking up at the sky. All that morning we followed the news fiercely, like children listening to a thunderstorm in the dark. Whatever was out there was still unknown, scientists had not yet been able to determine its nature, caution was advised but there was no reason for panic, our job was to stay tuned and sit tight and await further developments. And though we were anxious, though quivers of nervousness ran along our bodies like mice, we wanted to see whatever it was, we wanted to be there, since after all it was coming toward *us*, it was ours to witness, as if we were the ones they'd chosen, out there on the other side of the sky. For already it was being said

that our town was the likely landing place, already the TV crews were rolling in. We wondered where it would land: between the duck pond and the seesaws in the public park, or deep in the woods at the north end of town, or maybe in the field out by the mall, where a new excavation was already under way, or maybe it would glide over the old department store on Main Street and crash through the second-floor apartments above Mangione's Pizza and Café, with a great shattering of brick and glass, maybe it would land on the throughway and we'd see eighteen-wheelers turn over, great chunks of pavement rise up at sharp angles, and car after car swerve into the guardrail and roll down the embankment.

Something appeared in the sky shortly before one o'clock. Many of us were still at lunch, others were already outside, standing motionless on the streets and sidewalks, gazing up. There were shouts and cries, arms in the air, a wildness of gesturing, pointing. And, sure enough, something was glittering, up there in the sky, something was shimmering, in the blue air of summer—we saw it clearly, whatever it was. Secretaries in offices rushed to windows, storekeepers abandoned their cash registers and hurried outdoors, road workers in orange hard hats looked up from the asphalt, shaded their eyes. It must have lasted—that faraway glow, that spot of shimmer—some three or four minutes. Then it began to grow larger, until it was the size of a dime, a quarter. Suddenly the entire sky seemed to be filled with points of gold. Then it was coming down on us, like fine pollen, like yellow dust. It lay on our roof slopes, it sifted down onto our sidewalks, covered our shirtsleeves and the tops of our cars. We did not know what to make of it.

It continued to come down, that yellow dust, for nearly thirteen minutes. During that time we could not see the sky. Then it was over. The sun shone, the sky was blue. Throughout the downpour, we'd been warned to stay inside, to be careful, to avoid touching the substance from outer space, but it had happened so quickly that most of us had streaks of yellow on our clothes and in our hair. Soon after the warnings, we heard cautious reassurances: preliminary tests revealed nothing toxic, though the

nature of the yellow dust remained unknown. Animals that had eaten it revealed no symptoms. We were urged to keep out of its way and await further test results. Meanwhile it lay over our lawns and sidewalks and front steps, it coated our maple trees and telephone poles. We were reminded of waking in the morning after the first snow. From our porches we watched the three-wheeled sweepers move slowly along our streets, carrying it off in big hoppers. We hosed down our grass, our front walks, our porch furniture. We looked up at the sky, we waited for more news—already we were hearing reports that the substance was composed of one-celled organisms—and through it all we could sense the swell of our disappointment.

We had wanted, we had wanted—oh, who knew what we'd been looking for? We had wanted blood, crushed bones, howls of agony. We had wanted buildings crumbling onto streets, cars bursting into flame. We had wanted monstrous versions of ourselves with enlarged heads on stalklike necks, merciless polished robots armed with death rays. We had wanted noble lords of the universe with kind, soft eyes, who would usher in a glorious new era. We had wanted terror and ecstasy—anything but this yellow dust. Had it even been an invasion? Later that afternoon, we learned that scientists all agreed: the dust was a living thing. Samples had been flown to Boston, Chicago, Washington, D.C. The single-celled organisms appeared to be harmless, though we were cautioned not to touch anything, to keep the windows shut, to wash our hands. The cells reproduced by binary fission. They appeared to do nothing but multiply.

In the morning, we woke to a world covered in yellow dust. It lay on the tops of our fences, on the crossbars of telephone poles. Black tire tracks showed in the yellow streets. Birds, shaking their wings, threw up sprays of yellow powder. Again the street-sweepers came, the hoses splashed on driveways and lawns, making a yellow mist and revealing the black and the green underneath. Within an hour the driveways and lawns resembled yellow fields. Lines of yellow ran along cables and telephone wires.

According to the news, the unicellular microorganisms are rod-shaped and nourish themselves by photosynthesis. A single cell, placed in a brightly illuminated test tube, divides at such a rate that the tube will fill in about forty minutes. An entire room, in strong light, will fill in six hours. The organisms do not fit easily into our classification schemes, though in some respects they resemble blue-green algae. There is no evidence that they are harmful to human or animal life.

We have been invaded by nothing, by emptiness, by animate dust. The invader appears to have no characteristic other than the ability to reproduce rapidly. It doesn't hate us. It doesn't seek our annihilation, our subjection and humiliation. Nor does it desire to protect us from danger, to save us, to teach us the secret of immortal life. What it wishes to do is replicate. It is possible that we will find a way of limiting the spread of this primitive intruder, or of eliminating it altogether; it's also possible that we will fail and that our town will gradually disappear under a fatal accumulation. As we follow the reports from day to day, the feeling grows in us that we deserved something else, something bolder, something grander, something more thrilling, something bristling or fiery or fierce, something that might have represented a revelation or a destiny. We imagine ourselves surrounding the tilted spaceship, waiting for the door to open. We imagine ourselves protecting our children, slashing the tentacles that thrust in through the smashed cellar windows. Instead, we sweep our front walks, hose off our porches, shake out our shoes and sneakers. The invader has entered our homes. Despite our drawn shades and closed curtains, it lies in thick layers on our end tables and windowsills. It lies along the tops of our flat-screen televisions and the narrow edges of our shelved DVDs. Through our windows we can see the yellow dust covering everything, forming gentle undulations. We can almost see it rising slowly, like bread. Here and there it catches the sunlight and reminds us, for a moment, of fields of wheat.

It is really quite peaceful, in its way.